

Anzeigebblatt

für die Erzdiöcese Freiburg.

Nro. 6.

Freiburg, den 23. März 1864.

VIII. Jahrgang.

Wir bringen nach der Uns gewordenen Weisung ein von Sr. Heiligkeit dem Papste an den hochwürdigsten Herrn Erzbischof von München in Bezug auf die daselbst im vorigen Jahre abgehaltene Versammlung katholischer Theologen und Gelehrten gerichtetes Schreiben andurch zur öffentlichen Kenntniß.

Freiburg den 12. März 1864.

† **Sermann,**
Erzbischof von Freiburg.

Venerabili Fratri Gregorio Archiepiscopo Monacensi et Frisingensi.

PIVS PP. IX.

Venerabilis Frater, Salutem et Apostolicam Benedictionem. Tuas libenter accepimus Litteras, die 7 proxime elapsi mensis Octobris datas, ut Nos certiores faceres de Conventu in ista Monacensi civitate proximo mensi Septembri a nonnullis Germaniae Theologis, doctisque catholicis viris habito de variis argumentis, quae ad theologicas praesertim ac philosophicas tradendas disciplinas pertinent. Ex Litteris Tibi Nostro iussu scriptis a Venerabili Fratre Matthaeo Archiepiscopo Neocaesariensi Nostro, et Apostolicae hujus Sedis apud istam Regiam Aulam Nuntio vel facile noscere potuisti, Venerabilis Frater, quibus Nos sensibus affecti fuerimus, ubi primum de hoc proposito Conventu nuntium accepimus, et postquam agnovimus quomodo commemorati Theologi, et viri ad huiusmodi Conventum invitati et congregati fuere. Nihil certe dubitare volebamus de laudabili fine, quo huius Conventus auctores, fautoresque permoti fuere, ut scilicet omnes Catholici viri doctrina praestantes, collatis consiliis, coniunctisque viribus, germanam catholicae Ecclesiae scientiam promoverent, eamque a nefariis, ac perniciosissimis tot adversariorum opinionibus, conatibusque vindicarent ac defenderent. Sed in hac sublimi Principis Apostolorum Cathedra licet immerentes collocati asperrimis hisce temporibus, quibus Sacrorum Antistitum auctoritas, si unquam alias, ad unitatem et integritatem catholicae doctrinae custodiendam, vel maxime est necessaria, et ab omnibus sarta tecta servari debet, non potuimus non vehementer mirari videntes memorati Conventus invitationem privato nomine factam et promulgatam, quin ullo modo intercederet impulsus, auctoritas, et missio ecclesiasticae potestatis, ad quam proprio, ac nativo iure unice pertinet advigilare ac dirigere theologicarum praesertim rerum doctrinam. Quae sane res, ut optime noscis, omnino nova, ac prorsus inusitata in Ecclesia est. Atque iccirco voluimus, Te, Venerabilis Frater, noscere hanc Nostram fuisse sententiam, ut cum a Te, tum ab aliis Venerabilibus Fratibus Sacrorum in Germania Antistitibus probe judicari posset de scopo per Conventus programma enuntiato, si nempe talis esset, ut veram Ecclesiae utilitatem afferret. Eodem autem tempore certi eramus, Te, Venerabilis Frater, pro pastoralis Tua sollicitudine ac zelo omnia consilia et studia esse adhibiturum, ne in eodem Conventu tum catholicae fidei ac doctrinae integritas, tum obedientia, quam omnes cujusque classis et conditionis catholici homines Ecclesiae auctoritati ac magisterio praestare omnino debent, vel minimum detrimentum caperent. Ac dissimulare non possumus, non levibus Nos angustiis affectos fuisse, quandoquidem verebamus, ne huiusmodi Conventu sine ecclesiastica auctoritate congregato exemplum praeberetur sensim usurpandi aliquid ex iure ecclesiastici regiminis, et authentici

magisterii, quod divina institutione proprium est Romano Pontifici, et Episcopis in unione et consensione cum ipso S. Petri Successore, atque ita, ecclesiastico ordine perturbato, aliquando unitas, et obedientia fidei apud aliquos labefactaretur. Atque etiam timebamus, ne in ipso Conventu quaedam enunciarentur, ac tenerentur opiniones et placita, quae in vulgus praesertim emissa et catholicae doctrinae puritatem, et debitam subiectionem in periculum ac discrimen vocarent. Summo enim animi Nostri dolore recordabamur, Venerabilis Frater, hanc Apostolicam Sedem pro gravissimi sui muneris officio debuisse ultimis hisce temporibus censura notare ac prohibere nonnullorum Germaniae Scriptorum opera, qui cum nescirent decedere ab aliquo principio, seu methodo falsae scientiae aut hodiernae fallacis philosophiae, praeter voluntatem, uti confidimus, inducti fuere ad proferendas ac docendas doctrinas dissentientes a vero nonnullorum sanctissimae fidei nostrae dogmatum sensu et interpretatione, quique errores ab Ecclesia iam damnatos e tenebris excitarunt, et propriam divinae revelationis et fidei indolem et naturam in alienum omnino sensum explicaverunt. Nosebamus etiam, Venerabilis Frater, nonnullos ex catholicis, qui severioribus disciplinis excolendis operam navant, humani ingenii viribus nimium fidentes errorum periculis haud fuisse absterritos, ne in asserenda fallaci, et minime sincera scientiae libertate abriperentur ultra limites, quos praetergredi non sinit obedientia debita erga magisterium Ecclesiae ad totius revelatae veritatis integritatem servandam divinitus institutum. Ex quo evenit, ut huiusmodi catholici misere decepti et iis saepe consentiant, qui contra huius Apostolicae Sedis, ac Nostrarum Congregationum decreta declamant, ac blaterant, ea liberum scientiae progressum impedire, et periculo se exponunt sacra illa frangendi obedientiae vincula, quibus ex Dei voluntate eidem Apostolicae huic obstringuntur Sedi, quae a Deo ipso veritatis magistra, et vindex fuit constituta. Neque ignorabamus, in Germania etiam falsam invaluisse opinionem adversus veterem scholam, et adversus doctrinam summorum illorum Doctorum, quos propter admirabilem eorum sapientiam, et vitae sanctitatem universalis veneratur Ecclesia. Qua falsa opinione ipsius Ecclesiae auctoritas in discrimen vocatur, quandoquidem ipsa Ecclesia non solum per tota saecula permisit, ut ex eorumdem Doctorum methodo, et ex principiis communi omnium catholicarum scholarum consensu sancitis theologica excoleretur scientia, verum etiam saepissime summis laudibus theologiam eorum doctrinam extulit, illamque veluti fortissimum fidei propugnaculum et formidanda contra suos inimicos arma vehementer commendavit. Haec sane omnia pro gravissimi supremi Nostri Apostolici ministerii munere, ac pro singulari illo amore, quo omnes Germaniae catholicos carissimam Dominici gregis partem prosequimur, Nostrum sollicitabant et angebant animum tot aliis pressum angustiis, ubi accepto memorati Conventus nuntio, res supra expositas Tibi significandas curavimus. Postquam vero per brevissimum nuntium ad Nos relatum fuit, Te, Venerabilis Frater, huiusce Conventus auctorem precibus annuentem tribuisse veniam celebrandi eundem Conventum, ac sacrum solemnem ritum peregrisse, et consultationes in eodem Conventu iuxta catholicae Ecclesiae doctrinam habitas fuisse, et postquam ipsius Conventus viri per eundem nuntium Apostolicam Nostram imploraverunt Benedictionem, nulla interposita mora, piis illorum votis obsecundavimus. Summa vero anxietate Tuas exspectabamus Litteras, ut a Te, Venerabilis Frater, accuratissime noscere possemus ea omnia, quae ad eundem Conventum quovis modo possent pertinere. Nunc autem cum a Te acceperimus, quae scire vel maxime cupiebamus, ea spe nitimur fore ut huiusmodi negotium, quemadmodum asseris, Deo auxiliante, in maiorem catholicae in Germania Ecclesiae utilitatem cedat. Equidem cum omnes eiusdem Conventus viri, veluti scribis, assererint, scientiarum progressum, et felicem exitum in devitandis ac refutandis miserrimae nostrae aetatis erroribus omnino pendere ab intima erga veritates revelatas adhaesione, quas catholica docet Ecclesia, ipsi noverunt, ac professi sunt illam veritatem, quam veri catholici scientiis excolendis et evolvendis dediti semper tenere, ac tradiderunt. Atque hac veritate innixi potuerunt ipsi sapientes, ac veri catholici viri scientias easdem tuto excolere explanare, easque utiles certasque reddere. Quod quidem obtineri non potest, si humanae rationis lumen finibus circumscriptum eas quoque veritates investigando, quas propriis viribus et facultatibus assequi potest, non veneretur maxime, ut par est, infallibile et increatum Divini intellectus lumen, quod in christiana revelatione undique mirifice elucet. Quamvis enim naturales illae disciplinae suis propriis ratione cognitis principiis nitantur, catholici tamen earum cultores divinam revelationem veluti reatricem stellam prae oculis habeant oportet, qua praelucente sibi a syrtibus et erroribus caveant, ubi in suis investigationibus, et commentationibus animadvertant, posse se illis adduci, ut saepissime accidit, ad ea proferenda, quae plus minusve adversentur infallibili rerum veritati, quae a Deo, revelatae fuere. Hinc dubitare nolumus, quin ipsius Conventus viri commemoratam veritatem noscentes, ac profitentes uno eodemque tempore plane reiicere ac reprobare voluerint recentem illam ac praeposteram philosophandi rationem, quae etiamsi divinam revelationem veluti historicum factum admittat, tamen ineffabiles veritates ab ipsa divina revelatione propositas humanae rationis investigationibus supponit, perinde ac si illae veritates rationi subiectae essent, vel ratio suis viribus et principiis posset consequi intelligentiam et scientiam omnium supernarum sanctissimae fidei nostrae veritatum, et mysteriorum, quae ita supra humanam rationem sunt, ut haec nunquam effici possit idonea ad illa suis viribus, et ex naturalibus suis principiis intelligenda, aut demonstranda. Eiusdem

vero Conventus viros debitis prosequimur laudibus, proptereaquod reiicientes, uti existimamus, falsam inter philosophum et philosophiam distinctionem, de qua in aliis Nostris Litteris ad Te scriptis loquuti sumus, noverunt, et asseruerunt, omnes catholicos in doctis suis commentationibus debere ex conscientia dogmaticis infallibilis catholicae Ecclesiae obedire decretis. Dum vero debitas illis deferimus laudes, quod professi sint veritatem, quae ex catholicae fidei obligatione necessario oritur, persuadere Nobis volumus, noluisse obligationem, qua catholici Magistri, ac Scriptores omnino adstringuntur, coartare in iis tantum, quae ab infallibili Ecclesiae iudicio, veluti fidei dogmata ab omnibus credenda proponuntur. Atque etiam Nobis persuademus, ipsos noluisse declarare, perfectam illam erga revelatas veritates adhaesionem, quam agnoverunt necessariam omnino esse ad verum scientiarum progressum assequendum, et ad errores confutandos, obtineri posse, si dumtaxat Dogmatibus ab Ecclesia expresse definitis fides, et obsequium adhibeatur. Namque etiamsi ageretur de illa subiectione, quae fidei divinae actu est praestanda, limitanda tamen non esset ad ea, quae expressis oecumenicorum Conciliorum, aut Romanorum Pontificum, huiusque Apostolicae Sedis decretis definita sunt, sed ad ea quoque extendenda quae ordinario totius Ecclesiae per orbem dispersae magisterio tamquam divinitus revelata traduntur, ideoque universali et constanti consensu a catholicis Theologis ad fidem pertinere retinentur. Sed cum agatur de illa subiectione, qua ex conscientia ii omnes catholici obstringuntur, qui in contemplatrices scientias incumbunt, ut novas suis scriptis Ecclesiae afferant utilitates, iccirco eiusdem Conventus viri recognoscere debent, sapientibus catholicis haud satis esse, ut praefata Ecclesiae dogmata recipiant ac venerentur, verum etiam opus esse, ut se subiiciant tum decisionibus, quae ad doctrinam pertinentes a Pontificiis Congregationibus proferuntur, tum iis doctrinae capitibus, quae communi et constanti Catholicorum consensu retinentur, ut theologicae veritates et conclusiones ita certae, ut opiniones eisdem doctrinae capitibus adversae quamquam haereticae dici nequeant, tamen aliam theologiam merentur censuram. Itaque haud existimamus viros, qui commemorato Monacensi interfuere Conventui, ullo modo potuisse, aut voluisse obstare doctrinae nuper expositae, quae ex verae theologiae principiis in Ecclesia retinetur, quin immo ea fiducia sustentamur fore, ut ipsi in severioribus excolendis disciplinis velint ad enunciatae doctrinae normam se diligenter conformare. Quae Nostra fiducia praesertim nititur iis Litteris, quas per Te, Venerabilis Frater, Nobis miserunt. Siquidem eisdem Litteris cum summa animi Nostri consolatione ipsi profitentur, sibi in cogendo Conventu mentem nunquam fuisse vel minimam sibi arrogare auctoritatem, quae ad Ecclesiam omnino pertinet, ac simul testantur, noluisse, eundem dimittere Conventum, quin primum declararent summam observantiam, obedientiam, ac filialem pietatem, qua Nos et hanc Petri cathedram catholicae, unitatis centrum prosequuntur. Cum igitur hisce sensibus supremam Nostram, et Apostolicae huius Sedis potestatem, auctoritatemque ipsi recognoscant, ac simul intelligant, gravissimum officium Nobis ab ipso Christo Domino commissum regendi, ac moderandi universam suam Ecclesiam, ac pascendi omnem suum gregem salutaris doctrinae pascuis, et continenter advigilandi, ne sanctissima fides, eiusque doctrina ullum unquam detrimentum patiatur, dubitare non possumus, quin ipsi severioribus disciplinis excolendis, tradendis, sanaeque doctrinae tuendae operam navantes uno, eodemque tempore agnoscant, se debere et religiose exsequi regulas ab Ecclesia semper servatas, et obedire omnibus decretis, quae circa doctrinam a Suprema Nostra Pontificia auctoritate eduntur. Haec autem omnia Tibi communicamus, ac summopere optamus, ut ea iis omnibus significes viris, qui in memorato Conventu fuere, dum, si opportunum esse censuerimus, haud omitemus alia Tibi, et Venerabilibus Fratribus Germaniae Sacrorum Antistitibus hac super re significare, postquam Tuam, et eorumdem Antistitum sententiam intellexerimus de huiusmodi Conventuum opportunitate. Demum pastorem Tuam sollicitudinem, ac vigilantiam iterum vehementer excitamus, ut una cum aliis Venerabilibus Fratribus Sacrorum in Germania Antistitibus curas omnes, cogitationesque in tuendam et propagandam sanam doctrinam assidue conferas. Neque omittas omnibus inculcare, ut profanas omnes novitates diligenter devitent, neque ab illis se decipi unquam patiantur, qui falsam scientiae libertatem, eiusque non solum verum profectum, sed etiam errores tamquam progressus impudenter iactant. Atque pari studio et contentione ne desinas omnes hortari, ut maxima cura, et industria in veram christianam et catholicam sapientiam incumbant, atque, uti par est, in summo pretio habeant veros solidosque scientiae progressus qui, sanctissima ac divina fide duce, et magistra, in catholicis scholis habiti fuerunt, utque theologicas praesertim disciplinas excolant secundum principia, et constantes doctrinas, quibus unanimitate innixi sapientissimi Doctores immortalis sibi nominis laudem, et maximam Ecclesiae, et scientiae utilitatem, ac splendorem pepererunt. Hoc sane modo catholici viri in scientiis excolendis poterunt, Deo auxiliante, magis in dies, quantum homini fas est, noscere, evolvere, et explanare veritatum thesaurum, quas in naturae et gratiae operibus Deus posuit, ut homo postquam illas rationis et fidei lumine noverit, suamque vitam ad eas sedulo conformaverit, possit in aeterna gloriae claritate summam veritatem, Deum scilicet, sine ullo velamine intueri, Eoque felicissime in aeternum perfrui et gaudere. Hanc autem occasionem libentissimo animo amplectimur, ut denuo testemur et confirmemus praecipuam Nostram in Te caritatem. Cuius quoque pignus esse volumus Apostolicam

Benedictionem, quam effuso cordis affectu Tibi ipsi, Venerabilis Frater, et gregi Tuae curae commisso peramanter impertimus. Datum Romae apud S. Petrum die 21. Decembris Anno 1863. Pontificatus Nostri Anno Decimotavo.

PIVS PP. IX.

Die Anschaffung der Erzbischöfl. Anzeigeblätter für die Decanate betr.

Nro. 2111. Da man es für nothwendig erachtet, daß die Decanate im Besitze der diesseitigen Verordnungen sind, so werden sämtliche Decanate ermächtigt, vom Beginn dieses Jahres an das Erzbischöfliche Anzeigeblatt auf Kosten der Capitelskasse anzuschaffen.

Freiburg den 10. März 1864.

Erzbischöfliches Ordinariat.

Die Religionsprüfung in den Elementarschulen Badischen Antheils für das Jahr 1864.

Nro. 2447. Den Hochw. Religionsprüfungs-Commissären und Curatgeistlichen Badischen Antheils bringen wir hiemit zur Kenntniß, daß wir mit Ausnahme der Orte, wo spezielle Verfügung erfolgt ist, von der Vornahme der Religionsprüfungen im laufenden Jahre Umgang nehmen wollen.

Freiburg den 17. März 1864.

Erzbischöfliches Ordinariat.

Milde Gaben.

Für die Väter am hl. Grab.

Cap. Geisingen: Hohenmungen 3 fl. 32 fr.; Jppingen 2 fl. 6 fr.; Stetten 3 fl.; Mulfingen 1 fl., zus. 9 fl. 38 fr.

Cap. Vinzgau: Roggenbeuern 4 fl.; Schönach 2 fl. 18 fr.; Bermatingen 1 fl. 40 fr.; Illmenssee 1 fl. 3 fr.; Leutkirch 3 fl.; Hepbach 1 fl. 12 fr.; Bergheim 1 fl.; Jttendorf 1 fl. 30 fr.; Seefeldern 1 fl.; Altholderberg 1 fl. 24 fr., zusammen 18 fl. 6 fr.

Cap. Ottersweier: Söllingen 2 fl. 6 fr.

Cap. Stockach: Ludwigshafen 1 fl. 20 fr.; Nesselwangen 1 fl. 30 fr., zus. 2 fl. 50 fr.

Cap. Lauda: Gerlachsheim 2 fl. 20 fr.

Vom Erzb. Decanat Mühlhausen 5 fl. 30 fr.

Cap. Triberg: Niedereschach 4 fl.; Rohrbach 1 fl. 30 fr.; zus. 5 fl. 30 fr.

Cap. Mosbach: Allfeld 2 fl. 44 fr.; Billigheim 1 fl. 30 fr.; Dallau 1 fl.; Eberbach 1 fl. 12 fr.; Herbolzheim 2 fl. 11 fr.; Lohrbach 36 fr.; Mosbach 1 fl. 22 fr.; Neckarelz 1 fl.; Neckargerach 3 fl.; Neudenau 3 fl. 33 fr.; Oberschesslenz 3 fl.; Obrißheim 6 fl. 6 fr.; Rittersbach 2 fl.; Stein 17 fl. 12 fr.; Strümpfelbrunn 3 fl.; Waldmühlbach 4 fl. 30 fr.; Filial Razenthal 4 fl. zus. 57 fl. 56 fr.

Affamstadt 3 fl. 51 fr.; Klepsau 1 fl. 36 fr.; Krautheim 1 fl. 54 fr.; Winzenhofen 1 fl. 12 fr.; Kappelwindel 5 fl.

Von Forchheim, Cap. Eudingen 5 fl. 42 fr.; Pfarrei Sentenhardt 1 fl. 30 fr.; Hüfingen 30 fr.; Hintergarten 30 fr.

Für das Armenkinderhaus in Walldürn.

Cap. Lauda: Distelhausen 1 fl. 45 fr.; Dittigheim 1 fl. 36 fr.; Grünfeld 3 fl.; Gerlachsheim 2 fl. 12 fr.; Unterbalbach 2 fl. 42 fr.; Wilchband 5 fl., zusammen 16 fl. 15 fr., die nach Mittheilung Erzb. Decanats unmittelbar an das Armenkinderhaus verabfolgt wurden.

Von Priestern des Erzb. Decanats Mosbach 44 fl. 48 fr.; von Priestern des Erzb. Decanats Stockach 7 fl. 42 fr.; von Priestern des Erzb. Decanats Ottersweier 5 fl. 15 fr.; von Hrn. Pfr. Schell in Büchig 2 fl. 6 fr.

Beiträge z. Rettung sittlich verwaarloster Kinder.

Hr. Pfr. Merz in Böckersbach 8 fl. 45 fr.; Collecte im Filial Mauchen 2 fl. 35 fr.; Masen 3 fl. 9 fr.; Achdorf 5 fl. 30 fr.; Döggingen 1 fl. 30 fr.; Fürstenberg 4 fl. 40 fr.; Grüningen 1 fl. 2 fr.; Heidenhofen 2 fl. 20 fr.; Hondingen 46 fr.; Kirchdorf 7 fl. 59 fr.; Löffingen 1 fl. 13 fr.; Neudingen 48 fr.; Reifelsingen 1 fl. 45 fr.; Niedböhlingen 12 fr.; Schönenbach 9 fl.; Thannheim 2 fl. 54 fr.; Unterkirnach 10 fl. Billingen 25 fl.; Böhrenbach 10 fl. 48 fr.; Walterdingen 2 fl. 15 fr.; Bonndorf 5 fl. 30 fr.; Vietigheim 2 fl. 42 fr., Hr. Pfr. Köppler 1 fl.; Forbach 2 fl. 30 fr.; Niederbühl 5 fl. 30 fr.; Ottenau 2 fl. 30 fr.; Steinmauern 4 fl. 24 fr.; Weissenbach 3 fl. 12 fr.; von einem Unbekannten 57 fr.; Allensbach (mit Beitrag des Hrn. Pfarrers) 7 fl. 18 fr.; Böhlingen (ebenso) 6 fl. 34 fr.; Allmannsdorf 5 fl.; Constan; Münsterpfarre 36 fl. 36 fr., St. Stephan 24 fl., Spital 25 fl. 45 fr.; Dettingen 4 fl. 6 fr.; Dingelsdorf 5 fl. 3 fr.; Litzelstetten 3 fl.; Markelsingen 4 fl. 5 fr.; Radolfzell 15 fl.; Reichenau Münster 7 fl. 40 fr.; Oberzell 2 fl. 7 fr.; Niederzell 4 fl. 46 fr.; Wollmatingen 11 fl. 40 fr.; Horben 4 fl. 44 fr.; Gamshurst 10 fl. und aus dortigem Almosenfond 10 fl.; Gottenheim 4 fl.; Honau und Rheinbischofsheim 7 fl.; Moos 2 fl. 30 fr.; Ottersdorf 5 fl.; Renchen 5 fl. 30 fr.; Sasbachwalden 6 fl. 10 fr.; Sinzheim 8 fl. 46 fr., von dortigen Pfarrangehörigen 9 fl. 40 fr.; Hr. Def. Montet 5 fl.; Wimbuch 10 fl. 8 fr.